

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Probleme.

Neliniștea societății de azi e cauzată în cea mai mare parte de problemele ei înmormântate, înăbușite, ascunse și semirezolvate. Aceste probleme a căror rezolvire a fost încercată și n'a reușit sau n'a reușit de tot, în subconștientul societății, cresc, se întind, infectează și omoară. Cercetările noastre nu le ducem la sfârșit, care fie nouă favorabil, fie inamic, ne liniștește cel puțin ca un fapt împlinit. Noi când am făcut tot raționamentul, nu tragem concluzii iar când am tras concluzii nu acționăm conform lor.

Suntem oamenii întrebărilor lăsate fără răspuns și prietenii deslegărilor provizorii. „Să lăsăm aceasta chestie; pentru moment am făcut-o; până când se poate mai mult face“ etc. — sunt expresiile noastre favorite. Încercăm simultan rezolvirea

mai multor probleme, ca peste un timp oarecare să nu ne ocupăm de nici una.

Facem așa în toate ramurile activității noastre. Dacă problemele asistenței sociale, cele politice și naționale sunt superficial tratate, cu atât mai puțin putem aștepta temeinicie în tratarea problemelor noastre sufletești — religioase, dela rezolvirea cărora nu putem aștepta așezarea noastră mai confortabilă în viață.

Așa apoi devenim trestii suflate de vântul părerilor. Suntem creștini — când ni se rentează — dar nu suntem când ar trebui să renunțăm la ceva; suntem oameni buni, — când așa ne convine, — dar nu ne e frică nici de puțină răutate, când interesele noastre sunt în joc. Suntem câteodată și catolici, când împrejurările, dispoziția și avântul nostru ne permite, altă dată aflăm că infalibilitatea papală nu ne privește.

Aceste toate sunt rezultatele ușurinței noastre de a trata problemele. Sf. Evanghelie nu la aceasta ne învață pe noi. Isus când a voit ca să explice ceva, cu orice preț și cu orice metod noțiunile le-a făcut clare în înțelesul oamenilor.

Însă oamenii evanghelici la rândul lor l-au căutat pe Isus, l-au întrebat pe El sau au întrebat despre El: „Cine ești Doamne, unde ești Doamne, unde este Domnul,“ întrebări pe care ei adesea le-au pus și după care au primit răspuns.

N'ar fi bine și noi să-i urmăm?

Citiți și răspândiți

„Duminica“

Contemplând pe Sfânta Bernadeta.

Invățămintele.

Cine o cunoștea pe fetița Bernadeta Soubirous în 1858? Numai florile, munții, cărările și câprițele și misteriosul și capriciosul Gav în fața căruia ezita să-i treacă undele. I se păria că Gav e rău, că-i rece ca ghiata, i se păria că are să alunece de pe pietrele pe care le svârليا în apă ca să poată trece în vârful picioarelor dincolo, pe mal, în pădure.

„Neprihănită Zămislire“ a învrednicit-o cu haruri, și drăgălașa și nevinovata copilă a devenit Sfânta Bernadeta.

*

Sub figura modestă a Sf. Bernadeta așa cum se numia dânsa în mănăstirea dela Nevers au trăit puteri eroice: Simplitatea ei era strâns impletită cu o credință desăvârșită, ca o încredere de copil. Toată viața ei a rămas cu sufletul înălțat spre rugăciune, cu mâinile întinse spre „Doamna Noastră“, murmurând fără oboseală, cu o incântare ce nu se ofilea rugăciunile Sf. Rozariu. Chipul și atitudinea ei a resfrâns de optsprezece ori, în grație și cucernicie, în avânt și statornicie pe Aceea căreia i se rugă. De optsprezece ori a stat înaintea mulțimilor de oameni veniți la grotă, exemplul viu al rugăciunii: printr'iasa „Doamna Noastră“ ne-a învățat cum să ne rugăm.

*

Rugăciunea ne e de lipsă: rugăciunea cea plină de cre-

dință, de atenție, de predare a întregului nostru suflet. Ii e sete lui Dumnezeu de iubirea noastră necondiționată. Atomul de Dumnezeire ce e în noi se proiectează în infinit pe atât pe cât îl poate proiecta tensiunea, avântul, puritatea, curăția inimii noastre, dragostea noastră pentru Dumnezeu.

Când dragostea deplină pentru Cel de Sus ne stăpânește, în adorația noastră aproape nimic nu mai cerem pentru noi, ci cererea noastră e de a colabora cu Dânsul, de a ne confunda în voința Lui pentru noi și pentru alții.

Sfinții, în rugăciunea lor, parcă mai mult ascultă ce le vine de-acolo, de Sus; Acuitatea simțului lor îi împărtășește din cele suprafirești. Antenele sufletului în rugă prind susurări divine.

Cât de scumpe sunt lui Dumnezeu rugăciunile noastre! E un răspuns de dragoste la dragostea lui divină, așa cum îl putem da prin lutul nostru. Să ne rugăm mult și statornic. Să nu despărțim de actele noastre rugăciunea.

*

Sfânta Bernadeta nimic nu năzuia pentru sine ci numai pentru alții, supunându-se la tot ce-i cerea îndatoririle ei de infermieră, cu cea mai desăvâr-

șită umilință, persoana ei nu mai exista. Toate le făcea cu regularitate, împrumută actelor ei ceva din regularitatea mișcărilor astrale. A trecut prin viață în deplină puritate.

Când a venit ceasul suferințelor ce nu se mai pot înfrânge, când boala a țintuit-o la pat, răbdarea pe care a arătat-o a fost uimitoare. „Je ne vous promets pas d'être heureuse en ce monde, mais dans l'autre.“ Aceste cuvinte care i-au fost îngăduite să le spună și altora și încă două taine pe care le-a dus cu dânsa i-au ajutat să răsbată viața, fără nici-o protestare.

*

O martoră a fost dânsa, a „adevărului.“ I s'au încredințat misiuni: „să adune mulțimile,“ „să se înalțe biserici,“ să cheme la „rugăciune“ și la „pocăință.“ Maica Domnului prin Sf. Bernadeta se adresează celor mulți, celor umili, celor simpli, celor cari poate nu înseamnă nimic decât ca număr și putere de muncă.

Dar a se adresa desmoștenișilor soartei și a o întrebuița pe Bernadeta ca misionară în felul ei de a fi, înseamnă a-i chema la o *conștiință superioară*, creștinească spre a birui viața năcăjită de toate zilele.

In spital.

Miros greu de doctorii. Păreții, mobilele, paturile albe, lămpile curate ca zăpada, totul este pătruns de acest miros sinistru.

Incăperi largi și luminoase, cu paturi așezate în rânduri, în mijloc o masă cu un Crucifix pătimitor, care blând privește la bolnavii albi ca varul, galbeni ca ceara, sau roșii din pricina temperaturii. Respirații grele, precipitate, gemete de durere, plânsete înăbușite, cuvinte rostite cu repeziciunea aiurelii, — se aud din toate colțurile.

Maice călugărițe cu vălul lor alb și cu fața și mai albă, pe buze cu zâmbetul renunțării traversează puținul spațiu dintre șirele de paturi. Aici mâna lor delicată recorește fruntea arzândă a unui bolnav, colo cuvintele lor liniștite alină conversația fantastică a celor atinși de febră, la alt pat, cu picături vindecătoare vreau să micșoreze durerea înțepătoare, în mână cu vată și bandaj, cu alifii greu mirositoare leagă ranele sângerânde, iar în alt loc — unde nici știința, nici rugăciunea n'a fost de folos, — cu scumpe mărgăritare de cuvinte, izvorite din credința adâncă a inimii lor, ajută moribundului să alunge umbrele negre, stăfite înfricoșătoare ale morții.

Când intri în vre-o sală, te izbește aerul lugubru al spitalului.

Dintr'un mototol de bandaj te privesc doi ochi lucitori, cari

par atât de stranii în mijlocul ghemului de vată. În alte părți privești la mâini și picioare frânte, legate în ipsos tare, la capete sparte, cu legători pline de pete de sânge, care au străbătut peste învăltoarele groase ale rănilor adânci.

Rănilor, urmările loviturilor sau ale tășului cuțitului pe piepturile oamenilor ce zac, te îngrozesc. Totul este sânge, puroi, putrezeciune!!

Mare procent din aceste răni este urmarea răutății omenești. Homo homini lupus! Pentru ce?

Salele pavilionului I. chirurgical, cuprind între pereții albi, două mari extremități: urmările urei și pismei, ranele adânci ale animalului descătușat din omul rob al patimilor și iubirea nesfârșită a ficelilor Domnului, care întind aceasta iubire până la jertfirea de sine.

La pavilionul II. (secția medicală) aceleaș pereți albi, aceleaș paturi, aceleaș gemete și vaiete, poate mai multă temperatură, deci mai mulți ochi sticloși, care se fixează spre un punct, mai multe gânduri rălăcite, care privesc lucrurile deformate, mărite și micșorate, după jocul fantastic al căldurilor.

Aceleaș călugărițe cu zimbet liniștit, aceleaș jertfă și în mijloc aceleaș crucifix, cu aceleaș privire îndurerată și totuș dulce, cu aceleaș buze, care par că zic: voi cei ce suferiți aici, priviți la mine, oare este durere, ca durerea mea?

Câtă mângâiere educă aceste priviri și buze sfinte în inimile suferinzilor? Câtă durere se

alină în fața durerii lui Isus? Voi, suferinzilor, lăsați să pătrundă adânc în sufletul vostru Crucifixul și veți afla, că este cine să sufere cu voi, este cine să poarte durerile voastre.

*

Secția III. (dermatologică). Paturi multe și aici. Bărbați, femei, copii mici îmbrăcați în halate uniforme ale spitalului, alții mai slabi, în paturi, dar este izbitor, ca aici locul călugărițelor îl ocupă îngrijitorii mireni.

De aceea, aici atmosfera este mai abătută. Pe fețele bolnavilor se tipărește tristețea, colorată la unii de pete roșii arzătoare. Lutri cu oareș-careva frică asemănătoare cu greața, doar este locul, unde se caută vindecare pentru bolile tainice ale sângelui, boale grele, urmările păcatului.

Și când vezi pe copiii cei mici, sortiți pentru suferință, loviți de o crudă soartă, — cu ochii înlăcrimați te întrebi: cine a păcătuț, acești micuți sau părinții lor?

De te vei uita la fără delege, Doamne, cine va suferi?

† Reuniunea Mariană a elevelor dela Liceul de fete „Domnița Ileană” din Sighet a suferit o mare pierdere prin moartea elevei Clara Peter din cl. V. a Liceului, întâmplată în ziua de 20 Aprilie după lungi și grele suferințe.

Dumnezeu să o odihnească cu sfinții!

Sfântul Gheorghe.

(23 Aprilie)

S'a născut în Capadochia. După moartea tatălui lui cu mamăsa s'a mutat în Palestina. Mai târziu a intrat în armata lui Diocletian. A ajuns încă ca tânăr rangul de colonel. Când Diocletian a ordonat persecuția creștinilor, Gheorghe deschis a vorbit cu el. I-a spus, că creștinii sunt cei mai buni supuși și soldați ai lui. Împăratul nu l-a ascultat, iar el a dimisionat din postul lui. Toate promisiunile și amenințările au fost zadarnice, Gheorghe a știut să-și mărturisească credința. Atunci împăratul l-a dat pe mâna călăilor să-l chinuiască.

Foarte mulți păgâni au îmbrățișat creștinismul, văzând cu ce eroism sufere colonelul viteaz pentru credința lui. Insuși împărăteasa Alexandra auzind despre suferințele lui a devenit creștină. A fost decapitat în 23 Aprilie 303.

Prin intervenția lui s'au întâmplat foarte multe minuni. Creștinii au cerut ajutorul lui cu încredere și foarte multe biserici au zidit în semn de recunoștință în onoarea lui.

Îl înfățișează ca pe un cavaler care cu lancea lui străpunge un balaur. Balaurul simbolizează păcatul, patimile învinse de credința Sf. Gheorghe.

El e patronul cavalerilor și al militarilor. Îi cerem ajutorul lui în ispitele contra credinții.

FIUL RISIPITOR

Cel mai tânăr din copii a zis tatălui său : dă-mi partea de avere... și a plecat într'o țară depărtată...

(Luca XV, 11—23)

Nămolul ars de soare cojindu-se, își crapă
Pe malul bălții pielea clisoasă de broscoi.
Și sub zădufu-amiezii, mânjiți de glod, în apă
Se vâă porcii negri bălăbăcind greoi.

Își trage turma'n umbra stejarilor, porcarul.
Cu Jătul rămătorii rânează jirul gras ...
Dar el, cu traista goală, cu foamea'n gât, cu-amarul
Pierzării, și amintește ce nu i-a mai rămas.

Cu ochii lung măsoară pustiul și câmpia
Și sărăcia'n poarta surpatului bordei —
Flămând, i se năzare conacul vechi, moșia
Cu dealul unde via se prinde în curmei.

Și parcă'l vede-aevea, înalt, cu fața slabă,
Boerul stând cu masa întinsă în pridvor —
Aude cum le spune să'njunghie degrabă
Vițelul gras, că'i vine un fiu risipitor.

Aud și eu ca fiul porunca dulce, glasul
Boerului ce chiamă argații ce se strâng.
Dar nu știu dacă mie mi-a hărăzit popasul
Părintele pe care l-am părăsit, nătâng.

ION PILLAT

**Inima lui Isus regele și
centrul tuturor inimilor,
indură-te spre noi!**

Prima zi a campaniei pentru zidirea bisericii din parohia română-unită Sighet III.

În ziua de 19 Aprilie 1936 s'au scris următoarele sume :

1. Octavia Corodeanu	Lei : 7200
2. Surian Gheorghe	500
3. Pop Vărvară	300
4. Sacalâș Gheorghe	1350
5. Ludovic Nistor	3600
6. Codrea Petru	1000
7. Gavrița Bernisky	3000
8. Dunca Ștefan	1500
9. Lucreția și Silviu Zoicaș	5400
10. Dr. Alexandru Balint	10000
11. Vasile Pop dir. șc. norm.	10000
12. Dr. Alexandru Lazar	6000
13. Pralea Ioan	1500
14. Ioan Martin	6000
15. v. d. Ioan Mihai	300
16. Mihail Bernițchi	1000
17. Ștefan Nistor	4500
18. Iuliu Contraș	6000
19. Simeon Stroble	1000
20. Dr. Irina Berinde	20000
21. Petru Pop	3600
22. Gheorghe Stroble	500
23. Eugen Molnar	3600
24. Titu Berinde	5000
25. Dr. Florent Mihalyi	5000
26. Ștefan Deac	1000
27. Dr. Adalbert Kováts	1000
28. Francisc Stark	200
29. Vasile Florea	3600
20. Ruja Alexandru	1800

Lei : 115.450

O lecție din cursurile pregătitoare pentru prima cuminăcare

Darul Sfinților Botezul.

Când copilul cel mic se naște, oare-i creștin? Oare sufletul lui este sfânt? Copilul

nou născut nu-i nici creștin, nu-i nici sfânt. Este adevărat, că nu poate păcătui, căci nu știe altceva, decât să mănânce, să plângă și să doarmă. Și totuși sufletul lui nu este sfânt. Căci cei dintâi oameni, Adam și Eva, au călcat porunca lui

Dumnezeu, au păcătuit și Dumnezeu i-a pedepsit pentru acest întâi păcat nu numai pe ei, ci pe toți oamenii cari s'au născut de atunci și cari se vor naște de acum până la sfârșitul lumii. Adam și Eva, strămoșii noștri — prin păcat au pierdut darul cel sfințitor și pentru păcatul lor, toți oamenii se nasc fără de acest dar. Noul născut așadar este un păgân micuț, sufletul lui nu este frumos, căci lipsește din el darul cel sfințitor, care este podoaba sufletului. Și dacă ar rămânea așa, sufletul micuțului nici când nu ar putea să vadă raiul cel frumos.

De aceea pe copilul cel mic îl duc la Biserică. Pentru ce-l duc în Biserică? Ca preotul să-l boteze.

Care din voi a fost de față la vre-un botez? Acela a putut să vadă, că nănașii cu copilul au rămas în ușa bisericii. Oare pentru ce? Copilul cel mic încă a fost păgân, sufletul lui nu a fost sfânt, pentru aceea nu trebuie să fie dus în lăuntru Bisericii.

Cu ocazia botezului se rostesc multe rugăciuni frumoase, despre aceste nu vorbim. E principal, că preotul de trei ori toarnă apă pe capul copilului și zice: „Botează-se servul lui Dumnezeu în numele Tatului și al Fiului și al Spiritului Sfânt. Amin.”

Ce toarnă preotul pe capul copilului? Așa-i, apă. De câte ori? Așa-i, de trei ori. Cașicum ar spăla capul copilului și între timp zice: „Botează-se servul lui Dumnezeu etc.

Să vedem, la ce se folosește apa? La băut, la fierț și la spălat. Noi zilnic ne spălăm cu apă. Ne spălăm fața și mâinile noastre, ca să fie curate. Dar preotul pentru ce îl spală pe copilul cel mic? Doară nu este trupșorul lui curat? Trupșorul lui este curat, căci doar l-au spălat bine cei de acasă. Ce-i dară murdar în copilul cel mic, că preotul trebuie să-l spele? Sufletul, acela nu-i curat în copil, căci nu este în el darul cel sfințitor, ba are pata păcatului, a păcatului aceleuia, pe cari l'am moștenit noi dela Adam și dela Eva.

Dar vedeți, bunătatea lui Dumnezeu este nemărginită. În acel moment, în care preotul toarnă apă pe capul copilului și rostește cuvintele: „Botează-se servul lui Dumnezeu în numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt. Amin” — schimbare mare se întâmplă cu suf-

letul. Se întâmplă o minune în acel moment dispare de pe sufletul copilului pata, murdăria păcatului moștenit dela Adam Eva și sufletul acela se face curat și alb, nu este mai mult păgân, ci creștin.

Dar bunătatea lui Dumnezeu nu se oprește aici. Sufletul nou botezat primește în botez un mare dar, o mare comoară cerească, *darul sfințitor*. Și această comoară neprețuită, — darul cel sfințitor — face ca sufletul copilului să fie atât de frumos și plăcut, încât D-zeu zice: acest suflet frumos este al meu și copilul nou botezat este fiul meu.

Când Isus Domnul s'a botezat în apa Iordanului, s'a întâmplat o minune mare Cerurile s'au deschis și *Spiritul Sfânt* s'a arătat în chipul porumbului și s'a auzit un glas ceresc: acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit. Cine a zis

cuvintele aceste? Acela, carele este în ceruri, Dumnezeu Tatăl a făcut cunoscut tuturor, că *Isus Hristos* întru adevăr este fiul său cel iubit.

Vedeți, aceasta minune se repetază de câte ori se botează un copil. Când preotul — în numele lui Dumnezeu — botează copilul, atunci Dumnezeu vede din cer, că sufletul copilului este curat și este sfânt, pentru că e îmbrăcat în haina darului sfinților. Și atunci Dzeu cu bucurie zice: „Copilul acesta acuma este curat și sfânt. Pe acest copil pe acest ingeraș nu-l las nimănui, îl primesc cași pe copilul meu”. — Doamne, ce cinste mare, însuși Dumnezeu este Tatăl copilului!

Cursurile pentru pregătirea copiilor la prima cuminecare s'au început în Sighet în ziua de 21 Aprilie crt. La deschiderea cursurilor sau prezintat 117 de copii.

Calendar săptămânal.

26 Aprilie — 2 Mai 1936.

26. Dumineca Mironosițelor

Ap. Fapte 6, 1. Fvg. Mare 15, 43

M. Vasile

27. Luni M. Simion

28. Marți Sf. 9 Martiri din Cizic

29. Mercuri SS. ap. Iason și Sosipatru

30. Joi Sf. ap. Iacob.

1. Vineri Gr. Ieremie 588 a. Hr

2. Sâmbătă Moașt Sf. Atanasiu † 368

Fiul meu, iubește mult credința; fără de ea nu te poți mântui.

Dar nu mai puțin sprijinește-te pe caritate: ea e atotputernică pentru a crea și pentru a reînoui.

Minunile credinței s'au arătat altădată în lume și lumea s'a luminat de ele.

Mai târziu, minunile speranței s'au arătat neamurilor și neamurile s'au civilizat de ele.

Azi și mâine, dibăciile și devotamentul carității vor străluci pentru vindecarea societății.

Ai credință în caritate razimă-te pe Speranță, pe Credință și îți afirm, vei vedea minuni.

G. Palau Hristos Creștinul Activ Despre Caritate.